

ראיון עם גב' שוש רובס - רח' ברנר 12 גבעת-ברכה

1. עליתי בשנת 1949 לישראל. עם בואנו ארצה גרנו באוהלים בפרדס-חנה. אמי ז'ל, המצב לא נראה לה, נגשה לסוכנות היהודית כדי לקבל דירת אבן וללא גינונים וטכסים מיותרים הניחה את אחי שהיה תינוק על שולחן הפקיד האחראי ועזבה את המקום. המצב היה ואף נשמע כה מצחיק היום, אולם בזמנו, היה עצוב. באותו יום פקיד הסוכנות מסר לה להגיע לכפר-אונו בשכונת גבעת-ברכה שם מצפה למשפחתנו דירת חדר וחצי שאז נראה בעיני משפחתי כארמון.
- אני זוכרת כי בעודני תינוקת כבת 3 ירד השלג הראשון והכבד על הארץ. הבית והעצים היו לבנים זה היה בשנת 1950. היה זה הזכרון החזק ביותר בשנים הראשונות לחיינו בגבעת-ברכה.
5. הרחובות ומראה הכפר היה לפיפה - הכל היה ירוק, לא היו מכוניות כמעט, למעט פה ושם אוטובוס שעבר מספר פעמים ביום. כמו כן זכורני, האיש שחילק קרח ברחובות, וכך עגלה עם סוסה לחלוקת גאז וחלב.
6. התחבורה היתה מועטה. ובשבילנו לנסוע לעיר או לצאת מהכפר היתה ממש חגיגה. היו מעט אוטובוסים שעברו מספר פעמים ביום ועברו דרך רח' הרצל.
7. כפי שצינתי - הישוב בשנות ה-50 היה ירוק, היו גם פרדסים, כמו פרדס רוזנבלום. האויר היה נקי מעשן. רכבים פרטיים היו מעטים. היה ממש כיף לגור באיכות חיים כזאת.
8. הבילויים שלנו היו פשוט נהדרים. היינו יוצאים בשעות אחה'צ לרחוב הקרוב. משחקים בתופסת, קלאס, 5 אבנים. היה לנו גן שעשועים שבו החבר'ה היו משחקים בכדור או משחקי חברה. על יציאות מחוץ לכפר לא חשבנו כלל! אין להשוות את משחקי הילדות שלנו למה שהילדים עוברים כיום, בעידן המחשבים והניידים.
9. למדתי בבית "ניר" בו אני גאה מאד. זה לא היה סתם בי"ס אלא מוסד בעל ערך גבוה. הלמודים היו ברמה גבוהה, ואנו בתור כיתה או שכבה היינו "מלח הארץ". היה כבוד למורים, דרך ארץ. היינו משתתפים בחגיגות בית הספר, ופעילות של הנוער העובד והלומד.
- התנאים היו טובים, למרות שלא היו מזגנים או נוחיות חומרית אחרת כפי שיש כיום, אולם היינו שמחים בחלקנו ונהנינו ממשחקי המשובה בהפסקות, ופעילות ספורטיבית.
10. בית הקולנוע הראשון, זכורני, היה ליד פרדס-רוזנבלום. זה היה מבנה ללא גג, וההנאה הרבה היתה לראות סרט בימי הקיץ החמים ובערבים, היתה אוירה של חג. היינו הולכים ברחובות לראות סרטים, ולהפגש בחברותא.
- לאחריו נבנה קולנוע אור-און. בסופי שבוע היינו נפגשים ליד הקולנוע אם זה החלטה להכנס לסרט או לטייל סתם כך בכפר. אני זוכרת שהורי היו נותנים לי דמי כיס שבועיים כדי להכנס לפחות פעם בשבוע לסרט. הייתי אוספת תמונות שחקנים של אז.

10. בית הקולנוע הראשון, זכורני, היה ליד פרדס-רוזנבלום. זה היה מבנה ללא גג, וההנאה הרבה היתה לראות סרט בימי הקיץ החמים ובערבים, היתה אווירה של חג. היינו הולכים ברחובות לראות סרטים, ולהפגש בחברותא.
- לאחריו נבנה קולנוע אור-און. בסופי שבוע היינו נפגשים ליד הקולנוע אם זה החלטה להכנס לסרט או לטייל סתם כך בכפר. אני זוכרת שהורי היו נותנים לי דמי כיס שבועיים כדי להכנס לפחות פעם בשבוע לסרט. הייתי אוספת תמונות שחקנים של אז.
11. המצב הבטחוני - עברתי את 3 המלחמות, הראשונה מלחמת סיני, כאשר היינו ילדים ופרצה המלחמה. אני זוכרת כי אבי העירני, ועם הפיג'מה המפוספסת שהיתה לגופי נעלתי נעלי הליכה וחיכינו להוראות מפעילי הג'א. ישבנו בשקט ושמענו 'בומים' רחוקים. למעשה קצת פחדנו אך היתה לנו אמונה רבה בצבא הישראלי ובטחון הורי כי ננצח במלחמה.
12. הקניות - את רוב הקניות ערכנו בכפר במכולת השכונתית. בגדים קנינו מחנות 'שולמן'. האטליז היה שיניך למשפחת 'הולצמן'. מכשירי כתיבה - בתחילת כל שנה קנינו ספרים ומחברות בחנות של 'רוזנטל'.
13. האתרים שהייתי ממליצה לראות ולהראות: מגדל המים בגבעת-ברכה. שם היו החבר'ה עושים קומזיצים עד אור הבוקר, היתה גבעה קטנה שעליה היינו יושבים סביב מדורה ושרים שירי מולדת, האתר השני הוא בי'ס 'ניר'. על הקירות תלויות כיום תמונות של מחזורי השנים הקודמות ונכון להיום, הנוסטלגיה חוגגת כשאני מבקרת במקום.
- האתר השלישי - 'העץ הבודד' שנשמר (עץ שקמה גדול). אשר יש בו מימד של 'היו זמנים'.
- אתר רביעי - 'גן הגבורים' שבו נערכים מידי שנה טכסי זכרון לחללי הקריה שנפלו, וטכסים אחרים.
- ולבסוף קולנוע אור-און שלצערי הרב לא נשמר ואו טופח, היום הוא גל חרבות, והזכרונות שהיו אז, מתוקים הם.
14. כיום אני לא מוכנה להחליף את קרית-אונו באף מקום אחר. יש לי אהבה רבה למקום, לותיקי הקריה שהנני מכירה מזה שנים רבות, מזג האויר הנוח, המקום נקי יפה ומוריק. הצביון שנשאר למזלנו הוא כפי שנאמר עיר באווירה כפרית, ללא אזור תעשייתי המקלקל את הנוף.